

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ P. M., 2/ Z. M.**, obom bývajúcich vo Z. a zastúpených JUDr. J. K., advokátom so sídlom vo Z., proti žalovanému **S., s.r.o.**, so sídlom vo Z., zastúpenému U., s.r.o., so sídlom vo Z., **o určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 17 C 127/2009, o dovolaní žalobcov 1/, 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. mája 2010 sp. zn. 12 Co 75/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovia 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť do 3 dní žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 41,60 € na účet U., s.r.o., so sídlom vo Z., vedený v Č., a.s., pobočke Zvolen, číslo účtu: X..

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 12. mája 2010 sp. zn. 12 Co 75/2010 potvrdil uznesenie Okresného súdu Zvolen zo 7. decembra 2009, č.k. 17 C 127/2009-114 o neprerušení konania až do právoplatného skončenia konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 17 C 233/2009. V odôvodnení uznesenia zdôraznil, že ustanovenie § 109 ods. 2 O.s.p. upravuje prípady (len) fakultatívneho prerušenia konania, pri ktorých je rozhodujúcim hľadiskom hospodárnosť konania. Keďže konanie, ktoré žalobcovia navrhli prerušiť, sa týka iných účastníkov i veci, a nerieši sa v ňom žiadna otázka významná pre rozhodnutie v tomto konaní, súd prvého stupňa rozhodol vecne správne, keď návrhu žalobcov nevyhovel.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, ktorého prípustnosť založili na ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť na ustanoveniach § 241 ods. 2

písm. a/ až c/ O.s.p. Namietali, že odvolací súd im odňal právo namietat' správnosť jeho právneho názoru na inštančne vyššom súde, pretože svoje rozhodnutie založil na iných právnych záveroch ako súd prvého stupňa; konkrétne na osobitosti postavenia vedľajšieho účastníka konania, ktorými sú žalobcovia v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 233/2009. Rozhodnutie odvolacieho súdu je i nepreskúmateľné, nakoľko síce konštatoval, že vedľajší účastník konania nie je – na rozdiel od účastníka konania – viazaný rozhodnutím súdu vydaným v konaní, na ktorom sa zúčastňuje, a preto ním nemôže byť viazaný ani súd konajúci v inej veci (§ 135 O.s.p.), ale už „zjavne nezdôvodnil a nedostatočne rozlišoval právne skutočnosti a súvislosti ohľadom vedľajšieho účastníka, taxatívnej viazanosti súdu rozhodnutiami iných súdnych orgánov a posúdenia povahy otázky, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu a rieši sa v inom súdnom konaní“. V tejto súvislosti odvolací súd opomenul, že ak v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 233/2009 bolo žalobcom priznané postavenie vedľajších účastníkov konania, musí byť u nich daný právny záujem na jeho výsledku, čo zakladá priamu súvislosť medzi oboma konaniami. Nezohľadnenie tejto skutočnosti viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Z uvedených dôvodov žalobcovia žiadali, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil, a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že mu „nie je zrejmé odchýlenie sa odvolacieho súdu od právneho názoru prvostupňového súdu“. Nesúhlasil ani so žalobcami tvrdenou nepreskúmateľnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia, nakoľko podľa jeho názoru odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil konštatovaním, že konanie vedené na súde prvého stupňa pod sp. zn. 17 C 233/2009 sa týka iných účastníkov i veci. Dovolanie navrhol odmietnuť ako neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak odvolací súd a/ zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže napadnutým je také uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., nemožno prípustnosť proti nemu smerujúceho dovolania vyvodiť z týchto ustanovení.

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal odvolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Je však potrebné zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je právne významné samotné tvrdenie účastníka o existencii určitej procesnej vady, ale až zistenie, že k namietanej vade skutočne došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolatelia netvrdili a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolatelia tvrdia, že konanie je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidia v porušení zásady dvojinstančnosti konania odvolacím súdom.

K uvedenej vade by došlo vtedy, ak by odvolací súd „nečakane“ založil svoje rozhodnutie na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa. V takom prípade by bolo žalobcom skutočne odňaté právo namietat' správnosť (novo zaujatého) právneho názoru na inštančne vyššom súde.

Súd prvého stupňa v odôvodnení uznesenia zo 7. decembra 2009, č.k. 17 C 127/2009-114, ktorým nevyhovel návrhu žalobcov na prerušenie konania, uviedol: „Konanie vedené na Okresnom súde Zvolen pod spis. zn. 17 C 233/2009 sa týka iných účastníkov aj iného predmetu konania, v ktorom sa nerieši otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní o neplatnosť výpovede z nájmu bytu...“ (č.l. 114 spisu). Odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého uznesenia, ktorým potvrdil vyššie uvedené uznesenie súdu prvého stupňa, 1/ zdôraznil, že ustanovenie § 109 ods. 2 O.s.p. neupravuje povinnosť súdu konanie na návrh účastníka prerušiť (č.l. 152 spisu), 2/ ozrejmil dôvody neviazanosti vedľajšieho účastníka konania (ktorými sú žalobcovia v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 17 C 233/2009) meritórnym rozhodnutím súdu v konaní, ktorého sa zúčastňuje, a z toho vyplývajúcu neviazanosť súdu týmto rozhodnutím v inom konaní, 3/ na základe uvedeného vyjadril súhlas „s názorom prvostupňového súdu, ktorý konanie neprerušil, lebo konanie 17 C 233/2009 sa týka iného predmetu konania, ako aj iných účastníkov“ (č.l. 153 spisu). Z porovnania právnych záverov zaujatých súdmi nižších stupňov teda nijako nevyplýva ich rozdielnosť; naopak, je z neho zrejmé, že právny názor odvolacieho súdu je rovnaký ako právny názor súdu prvého stupňa. Argumenty uvedené odvolacím súdom pod bodmi 1/ a 2/ nemožno považovať za odlišný právny záver, ale len za (ďalšie) dôvody na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Keďže existencia dovolateľmi namietanej vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. sa v dovolacom konaní nepreukázala, nemožno prípustnosť dovolania vyvodit' ani z tohto ustanovenia.

Dovolatelia namietali i nepreskúmateľnosť uznesenia odvolacieho súdu a (s ňou súvisiace) nesprávne právne posúdenie veci.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 111/1998) považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (teda nie vady konania v zmysle § 237 O.s.p.).

Dôsledkom takej vady je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní; sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Obdobne tieto závery platia i pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednáwanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd preto priznal žalovanému uplatnenú náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v právnom zastúpení advokátom. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) je 55,49 €. Celkom trovy právneho zastúpenia žalovaného predstavujú odmenu advokáta za 1 úkon právnej služby – písomné vyjadrenie k dovolaniu z 18. novembra 2010 (§ 14 ods. 3 písm. b/ vyhlášky v spojení s § 14 ods. 8 vyhlášky) v sume 27,75 €, a náhradu výdavkov na miestne

telekomunikačné výdavky a miestne prepravné za tento úkon vo výške 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky), zvýšené o 19 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky); spolu 41,60 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2011

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková